

„Ézsaiás elhívása”: így szoktuk hívni ezt a beszámolót, de ami itt történik, az több ennél. Ézsaiás itt látja meg az Urat, itt ismeri fel, hogy elveszett, itt nyer bocsánatot, és csak ekkor kaphat elhívást. Minden hívó szolgálatot, nemcsak az igehirdetést, csak akkor végezhetünk, ha átmentünk ezen.

Ézsaiás „Uzziás napjaiban” kezdett prófétálni (1,1), majd „Uzziás halála évében” találkozott az Úrral (6,1). Szolgált tehát ez előtt a találkozás előtt is – bizonyára nem elhívás és vezetés nélkül. Csak az Úr mutathatta meg neki azt is, hogy az ország bűnben él. Azt is Ő jelentette ki, hogy erre ítélet következik; azt is, hogy Ő ennek ellenére szabadulást, üdvösséget, békességet készít (2,1–5; 4. fejezet).

Mégis szüksége volt erre a találkozásra. A gyakorló, szolgáló hívőnek szüksége van arra, hogy újra és újra találkozzon az Úrral. Ő beszélni akar velem. Meg kell látnom újra, hogy ki Ő és ki vagyok én. Ő szent, Őbenne nincs bűn, nincs sötétség, tisztátalanság – semmi, ami a világban van, semmi, amit testileg láthatunk. Nem lehet Őt „csak úgy” meglátni, még a szeráfok is befedik magukat előtte. Mégis „betölti dicsősége az egész földet”, ilyen módon mi is megláthatjuk és dicsérhetjük. „Az Ő örök hatalma és dicsősége alkotásainak értelmes vizsgálata révén meglátható.” (Róm 1,20) A teremtés dicséri (pl. Zsolt 148), csak az ember képes nem dicsérni. Hiábavalóságokra jutott gondolkodásában, értetlen szíve elsötétedett. (Róm 1,21)

Mi sem tudjuk dicsérni Őt, amíg Ő képessé nem tesz erre. Hogyan teszi ezt? Úgy, hogy elveszi a bűneimet, új természetet, új szívet ad. Ézsaiás tudja, hogy elveszett; nemcsak azért, mert az Urat „nem láthatja ember úgy, hogy életben maradjon” (2Móz 33,20), hanem mert „tisztátalan ajkú”. Amikor Ővele találkozom, a konkrét bűneimet is meglátom – jobban látom, mint addig. Amit addig nem tartottam súlyosnak, azt az Úr világosságában nagyon is annak látom.

Hogyan jutok ebbe a világosságba? Hallgatom az Igét; eszembe juttatja az Úr a bűneimet: azt, hogy milyen fontos vagyok magamnak, milyen kevésbé figyelek Őrá. Azt, hogy mennyire a világ alakítja a gondolkodásomat, az érzéseimet, a beszédemet, a céljaimat.

Hogyan fogadom, amikor ezekre rámutat az Úr? Lehet úgy tenni, mintha nem hallottam volna. Lehet menekülni, magyarázkodni. Ezzel még messzebb kerülök Istentől. „Megkövéredik a szívem”, és előbb-utóbb már nem is fogom hallani, mit mond az Úr: olvasom, hallgatom az Igét, de már nem mond nekem semmit.

De lehet elfogadni, beismerni. Ézsaiás sem menekül, nem magyarázkodik. Ott áll az Úr előtt, megvallja a bűnét, talán nem is tudja, hogy az Úr megbocsát-e neki – de megbocsát, és megtisztítja (1Jn 1,9). Ehhez szükség van az „oltárról vett parázsra”: arról az oltárról, amin az áldozatokat bemutatják. Jézus Krisztusra mutattak ezek az áldozatok, aki maga volt az igazi, Istentől való, tökéletes áldozat. Ézsaiás nem maga veszi el az oltárról ezt a parászt; a szeráf, mint Isten küldötte érinti meg vele. Mi sem akkor tértünk meg, amikor mi akartunk: a Szentlélek végezte ezt a munkát, az Úr „nyitotta meg a szívünket” (ApCsel 16,14), és ezután is csak azért újulhatunk meg napról napra, mert ez az új ember, a bennünk élő Krisztus természete.

Ezután hangzik az elhívás (ami valójában küldés), és erre mondhatunk igent: „itt vagyok, engem küldj!”. Ő adja nekünk azt az akaratot, hogy szolgáljuk, mert az Ővéi vagyunk. Azelőtt minden mást jobban akartunk. Most bennünk van-e ez az akarat? „Indítsd fel szívemet, buzduljon fel Neked gyűjteni lelkeket.” De Ézsaiásnak nem az jutott, hogy „lelkeket gyűjtsön”. Neki hirdetni kell, amit az Úr mond; ez akkor „megkövéredést” idézett elő. Hirdeti az ítéletet, hirdeti az eljövendő Messiást. Beszél példázatokban, beszél nyíltan, de nem hallanak és nem értenek. „Meddig tart ez, Uram?” – teljesen végbemegy az ítélet azokon, akik nem akarnak

megtérti. Mégis van „maradék”, és van „szent mag”. Van egy része a népnek, amely majd a fogság idején újra hallgat az Úrra, bűnbánatra jut, és bocsánatot nyer; vannak, akik visszatérnek a fogságból; és köztük lesz Dávid családjának az az ága, amelyből majd a Megváltó születik. Ő a „szent Mag”. Ézsaiás nemcsak az ítéletet, hanem ezt az örömhírt is hirdetheti.

Mi is olvassuk, hallgatjuk az Igét; minket is szíven talál – most is, nemcsak akkor, amikor az Úr megtalált minket. Most is rámutat a bűneinkre, mert meg akar tisztítani. Most is küld, mert másokhoz is el akar jutni. Mondanunk kell, amit Ő üzen: hogy Ő elküldte a Fiát, akinek azért kellett meghalnia, mert ilyen súlyos a bűnünk, és mert ilyen nagy Isten mentő szeretete. Sokan nem akarják ezt hallani, de a mennyben öröm van egyetlen megtérő bűnösön is.

Ézs 50,4

Az én Uram, az ÚR, megtanított engem mint tanítványát beszélni, hogy tudjam szólni igéjét az elfáradtaknak. Minden reggel fölébreszt engem, hogy hallgassam tanítványként.